

**OBILJEŽAVANJE MJESECA HRVATSKE KNJIGE U
NAŠOJ ŠKOLI**

Srednja škola Bol

**Brod plovi morem jadranskim
čistim i svjetlucavim
vjerni valovi prate njegov korak
bonaca je
gladan sam
brod je potonuo
ja ne znam plivati
umirem
mami me miris ribe na gradelama
i mačke zavijaju
ribe plivaju borovi se ljuljaju
spava mi se
sunce sija
puše vjetar
sjedim na klupi
galeb leti nebom
i ja s njim**

1.a

**Ja volim hrvatski jezik
Boli me glava
Dan je dug i iscrpljujući
Morski valovi žubore
Čuju se valovi mora
Čovjek pjevuši
Osjeća se miris bora u zraku
Želim kući
Osjećam se sretno i umorno
U isto vrijeme**

2.a

**Ništa mi ne pada na pamet
Bože mili daj nas prosvijetli
I maske skini
Nisam pjesnik
Imam samo olovku
I papir u ruci
Prazan papir a još praznija glava
Sunce na nebu me obasjava**

3.a

**Spava mi se
Jako sam umorna
Ali ne predajem se
Nego koračam naprijed
Hodam polako
Dolazim brzo
Pada kiša
A ne znam što ću
Nema nikoga
Bilo je to godine
Kad je zasjalo sunce
Kakav dan
Sve je ostalo isto
Pod smeđim listom
Baš sam sretna**

4.a

Knjiga je moj (ne)prijatelj

Knjiga kao bijeg od stvarnosti, kao učenje, kao odrastanje, kao umjetnost, kao novi svijet... Mogao bih danima pričati o tome kako volim čitati, kako sam stalno čitao, kako sam gutao knjige. Čitao sam stalno, u svim prilikama. Svuda kud sam išao, volio sam nositi knjige. Najradosniji sam bio kada bih dobio stolicu, knjigu i malo tišine. Tada bih ovaj svijet zamijenio autorovim svijetom knjige.

Često bih čitajući zaboravio na vrijeme te sam znao čitati i po nekoliko sati bez pauze. Tjedno bih pročitao nekoliko ne baš dječjih naslova, kao što je „Gospodar prstenova“ i slično. Omiljene knjige sam čitao i po nekoliko puta: „Gospodar prstenova“ tri puta, „Harry Potter“ i „Sol“ četiri puta, a čitav serijal od dvadesetak knjiga pod naslovom „Pet prijatelja“ pet puta.

Ustvari, nikad nisam bio kreativan lik. Primjerice, u nižim razredima smo svaki ponedjeljak pisali malu lektiru uz koju smo morali nacrtati nekakvu ilustraciju. To crtanje je za mene bilo prvo mučenje. Uvijek sam više volio egzaktne predmete od onih kreativnijih. Najdraže mi je bilo kada bih dokasna čitao u krevetu, često zaspavši sa knjigom u rukama. Kada sam prešao u više razrede, počeo sam čitati manje jer sam imao manje vremena, ali i jer sam pročitao većinu knjiga u knjižnici koje su mi se mogle svidjeti. Otprilike u sedmom razredu sam opet počeo čitati, iako ni blizu žara kojeg sam imao prije. Tada sam upoznao djela britanskih autora: Agathe Christie i Ken Folletta. Agatha Christie je naravno poznati autor krimića te će mi neka njezina djela, poput „Tajne sedam satova“, „Šifre Nemesis“ i „Patriotskog ubojstva“ zauvijek ostati u pamćenju. Ken Follett je manje poznat pisac špijunskih i povijesnih trilera. Njegovo najpoznatije djelo je „Stupovi zemlje“, koji su ekranizirani u poznatu istoimenu seriju. Njegova su mi najdraža djela: „Čovke“, „Pad divova“ i „U lavljoj pećini“, koji su većinom ratne tematike.

Za kraj bih rekao kako mislim da sam uz knjige puno toga naučio na zabavniji način, ali bih također rekao da sam zbog knjiga izgubio dio djetinjstva. Primjerice, biciklu sam naučio voziti tek u četvrtom razredu, a većinu sportova, osim vaterpola, doista nemam pojma igrati...

Ive Bauk, 1.a

Knjiga je moj (ne)prijatelj

Razgovor o knjigama većini ljudi bi predstavljao dosadu. Danas su rijetki oni koji baš vole čitati i uživati u svakoj stanici knjige. Mislim da čitanje ne može baš predstavljati dosadu samo moramo pronaći zanimljivu knjigu i na kraju pronaći sebe u toj knjizi.

Kada čitam knjige uživam, osjećam se kao da sam u drugom svijetu, kao da sam u snovima. Na kraju kada pročitam par knjiga osjećam se kao da sam proputovala svemir mašte, svemir gdje je malo toga nemoguće.

Volim čitati knjige koje govore o različitim izmišljenim svjetovima. U svjetovima koji zapravo ne postoje i čiji su likovi i radnja nerealni. Ali kada pročitam pojedinu knjigu osjećam se kao da sam ja u toj knjizi, kao da sam ja jedna od likova, kao da sam ja proživjela tu avanturu u tom svijetu. Postoje ljudi koji ne vole čitati i uživati u knjigama kao ja. Njima knjige ne predstavljaju zabavu i nešto u čemu će uživati. Čitaju knjige jedino kada su prisiljeni. Na primjer oni više vole igrati igrice ili pogledati neki dobri film. Njima knjiga predstavlja dosadu. Nekada se i ja znam razočarati u knjigu pa mi je mučno pročitati je do kraja. Ne volim kada je po knjizi snimljen film pa se znam razočarati i u film i u knjigu. Čitajući knjigu ja zamišljam taj svijet. Drukčije zamislim likove i drukčije zamislim svijet u kojem ti likovi žive. Mislim da svaka osoba knjigu može drukčije zamisliti... treba samo upotrijebiti svoju maštu.

Meni knjiga predstavlja prijatelja, nekad i najboljeg. Volim uzeti knjigu i sjesti negdje na plažu, gledati u more i opustiti se. Izolirati se od ovog svijeta i ući u novi svijet pun mašte.

Katarina Karninčić, 1.a

Knjiga je moj (ne)prijatelj

Od svog ranog djetinjstva slušala sam svoju baku kako mi čita knjige. Obožavala sam slušati bajke i maštati o svijetu vila i sirena. Voljela sam svaku priču koju mi je ikad ispričala. Ta ljubav prema maštanju i zamišljanju nečeg nerealnog ostala je uz mene i do danas.

Često čitam knjige, a najdraže su mi one koje nisu stvarne, one u kojima pisac govori o predivnim vilama, malim patuljcima i hobitima, sjajnim sirenama ili o veličanstvenim čarobnjacima. Kad čitam takve knjige imam osjećaj da mogu postići sve, prepustim se tom osjećaju i pobjegnem od stvarnosti koja često može biti brutalna. Zatvorim se u svoj balončić i prepustam mašti i snovima da me nose. Mislim da se knjigama treba diviti, a pisce poštivati. Svaka ta knjiga koja mi omogući uvidjeti neku novu verziju svijeta kreirana je od strane nekog čovjeka; pisca koji živi u svojim djelima i koji me može naučiti toliko novih stvari. Zbog tog divljenja i poštovanja prema književnosti često kupujem nove knjige. O njima stvaram mišljenja, a nekad ih i kritiziram. Nije svaka knjiga za mene, ali kad nađem onu pravu, mogu je čitati bezbroj puta.

Kroz svoj život ići ću polako, uživat ću u svakom trenutku. Knjiga će biti tu uz mene i pružiti mi mogućnost bijega u bezbrižan svijet. Naravno, knjige mi neće uvijek biti savršene. S nekima se i prepirem dok ih čitam. Postavljam pitanja, vičem na likove ako pogriješe. Moji roditelji misle da je to besmisleno, no ipak smatram da unoseći se u priču bolje razumijem knjigu. Ako ikada kroz život budem u blizini djeteta koje nije sigurno želi li čitati knjige, nadam se da ću mu uspjeti prenijeti barem djelić ove ljubavi prema knjigama koju imam.

Nadam se da će i ostalim ljudima koji čitaju knjige dati osjećaj slobode koji meni daju, jer možda, ako na ljude knjige počnu tako utjecati, postoji mogućnost da će se ova brutalna stvarnost koju sada poznajemo promijeniti. Možda ljudi uvide svu ljepotu ovoga svijeta i možda u knjigama pronađu, kao i ja, spokoj i mir.

Ela Pavišić, 1.a

Knjiga je moj (ne)prijatelj

Ništa na ovom svijetu ne mogu zamijeniti s trenutcima opuštenosti, mira i zaborava, kao razgovor sa dobrom knjigom.

Sigurno se pitate zašto je to tako? Pa zato što me knjiga nije iznevjerila, napustila i ostavila na cjedilu. Nikada me nije podcijenila, ismijala niti iznevjerila moja osjećanja. Naprotiv, uvijek mi je pomagala i još uvijek pomaže da se izborim s mojim problemima, strahovima, razočaranjima i uzaludnim nadama. Ne sjećam se dana kada sam prvi put uzeo knjigu u ruke, ne sjećam se ni naziva svoje prve pročitane knjige. Čini mi se da još osjećam miris prvih korica... Sjećam se nekoliko knjiga koje sam čitao u nižim razredima osnovne škole, kao što su: „Čudnovate zgrade šegrta Hlapića“, „Pinokio“, „Šuma Striborova“... Danas najviše volim čitati kriminalistiku, komediju, dramu, romantiku i duhovne knjige. Najdraža mi je kriminalistička knjiga „Ako dočekam sutra“ koju je napisao Sidney Shaldon. Što god da se desi, knjiga je uvijek tu uz mene i za mene, da me smiri, usreći, oraspoloži, utješi i da mi pruži nadu. Na trenutak zaboravim tugu i ponovno sam sretan. Sa mnom je moj najbolji prijatelj: knjiga. Svaka knjiga je svijet za sebe, svaka nas nečemu nauči ili nas bar podsjeti na već naučeno, a zaboravljeno. S njom upoznajem daleke krajeve i ljude, dobre i loše ljude, razne situacije, predviđene i nepredviđene. S njom putujem, istražujem, otkrivam, učim. Knjiga mi otvara vrata jednog novog svijeta, i dopušta mi da zavirim u nepoznato. S knjigom nastajem bolji čovjek. Puno daju, a ništa ne traže.

U današnjem ubrzanom vremenu, raznoraznih postignuća, tehnoloških napredaka, mnoštvo prijatelja koje dobijemo, ali ponekad ih gubimo jedino knjiga ostaje zajedno sa mnom. Ona je sastavni dio naših života, bar za mene, dragocjena i zasigurno jedno od najdragocjenijih stvari na svijetu.

Toni Radić, 1.a

Knjiga je moj (ne)prijatelj

Knjiga.

Knjiga je nekome smeće, nekome je patnja, a meni? Meni je knjiga put u novi svijet, put u novu avanturu!

Većina ljudi se vjerojatno pita: „Kako nekome knjige mogu biti zanimljive?“ Kad se to pitanje postavi meni, odgovorim brzo i jasno. „Svatko ima svoj ukus.“ Iskreno, ni ja ne volim svaku knjigu, ali trudim se da izvučem najbolje iz nje i uvijek joj dam šansu. Usudila bih se reći da je knjiga jedna od mojih boljih prijatelja, osim ljubavnih romana. Njih ne spominjemo. Ponekad sve što trebam da mi se razvedri dan je dobrih dvadeset stranica nove knjige. Najdraža stvar mi je kada je vrijeme Božića pa dobijem novu knjigu te se zabijem u sobu ispod toplog pokrivača sa šalicom vrućeg čaja i polako ulazim u novi svijet i upoznajem nove likove koji mi s vremenom prirastu srcu. Ponekad ne želim pročitati knjigu do kraja jer mi je jako draga. Jako teško se nagovorim da je dovršim. Jedna od dobrih stvari je kada ti i tvoj prijatelj čitate istu knjigu i raspravljate o radnji i onda slučajno otkriješ prijatelju nešto što se dogodilo pa se svađate, a na kraju se smijete.

Knjige su mi pomogle pronaći sebe, pravu sebe. Sigurna sam da nisam jedina kojoj su knjige pomogle u nekom teškom periodu života. Kada počneš čitati knjigu tvoja mašta podivlja i zaboraviš na sve probleme. Možeš zamišljati razne likove, posjetiti razna mjesta pa čak i biti glavni lik. Bogatiš i svoj vokabular, razvijaš mozak, naučiš se nositi sa teškim trenucima. Probudiš ono dijete u sebi. Moji najdraži žanrovi knjiga su: znanstvena fantastika i avanturističke knjige. Obožavam knjige poput: „Harry Potter“, „Narnija“, „Hobit“, „Gospodar prstenova“, „Nikadgrad“ i tako dalje. Zašto? Jer mi one daju najviše prostora za maštu i kreativnost.

Ne znam za druge, ali knjiga... knjiga je moj prijatelj.

Hana Šesnić, 1.a

Knjiga je moj (ne)prijatelj

Knjige koristimo za učenje, za razonodu, za dijeljenje naših ideja, za širenje propagande... Gdje bi svijet bio da nema knjiga? Voljeli ih ili mrzili, bez njih se ne može. Uz knjige, uglavnom, vežem pozitivne osjećaje, no ponekad, zbog samog pogleda na određenu knjigu, dobijem mučninu. Smatram li, dakle, knjigu svojom prijateljicom?

Prije svega, valja spomenuti da je čitanje jedan od meni dražih načina za provođenje slobodnog vremena. Ukoliko me knjiga zaintrigira, neću moći misliti ni o čem drugom dok ju ne dovršim. Znam se satima izgubiti lutajući fiktivnim svjetovima te mi se ponekad čini da su izmišljeni ljudi mnogo bolje društvo od onih stvarnih, a njihovi mi problemi pružaju mogućnost bijega od svojih vlastitih. Naravno da su unakaženi portret Dorian Graya ili životi francuskih revolucionara na barikadi zanimljiviji od trigonometrije ili pak glazbenih društava u ranom baroku. Čitajući učimo, stječemo iskustvo nekih drugih izmišljenih ljudi, bez da to iskusimo na vlastitoj koži. Također, neke knjige su i namijenjene za učenje pa, ukoliko smo zainteresirani za neko područje znanosti ili umjetnosti, nude izvrstan izvor informacija. Čitanjem knjiga širi nam se vokabular, a i naš um postaje otvoreniji novim idejama i različitim mišljenjima. No, dok čitamo, važno je kritički razmišljati, razumjeti smisao i znati ga smjestiti u prostor i vrijeme kada je knjiga napisana. Nije dobro temeljiti čitavu svoju osobnost na jednoj ideji, već bi nam knjige trebale pomoći formirati vlastito mišljenje.

No, knjige mogu imati i negativan učinak, makar taj negativan učinak bio samo umor ili mučnina zbog čitanja udžbenika noć prije ispita. Upravo zbog škole, brojni mladi preziru čitanje, jer to vide kao nešto što moraju činiti kako bi dobili dobru ocjenu. Oni ne povezuju knjige s pozitivnim osjećajima i razonodom, već s jedinicama, arhaičnim jezikom i predugim ulomcima punim nepoznatih riječi. Takav stav prema knjigama nije dobar, no nisu krivi samo mladi, nego i škole. Isto tako, knjige, tj. ideje zapisane u njima, mogu mladima davati loše i opasne ideje, mogu ih radikalizirati. Iako se to sada više odvija putem interneta, neke knjige i dalje mogu biti opasne u pogrešnim rukama.

Da skratim, knjige, tj. čitanje knjiga imaju i pozitivne i negativne strane, no neophodne su u našim životima. Po mom mišljenju, njihove pozitivne strane uvelike nadmašuju njihove negativne, no ipak trebamo čitati otvorena uma i pažljivo promišljati o pročitanom, ili se pak samo zabavljati čitajući.

Knjiga je moj (ne)prijatelj

Knjige su jako korisne, iz njih možemo naučiti više o svijetu u kojem živimo, saznati više o prošlosti ili pročitati iskustva drugih ljudi koja nam mogu pomoći. Iako iz njih možemo puno toga naučiti, neki ljudi ih ne smatraju prijateljem. Zašto je to tako?

Danas knjige svatko ima kod kuće, mogu se kupiti u knjižari ili posuditi u knjižnici. Za nas su knjige normalna stvar. No, postoje ljudi kojima nisu. Neki bi ljudi dali sve da nauče čitati i pisati, te da se obrazuju, a mi sve to uzimamo „zdravo za gotovo“.

Kako bismo naučili voljeti i poštivati knjige treba početi od malih nogu. Roditelji bi djeci dok su mala trebali više čitati priče, kako bi ih zadovoljila. Također, učitelji bi trebali inzistirati da djeca više čitaju, kad tek nauče čitati. Djeca koja u toj dobi zavole knjige voljet će ih i kad odrastu. Ali nema baš puno takve djece. Mnoga djeca ne vole knjige jer ih povezuju s školom i obavezom. No, postoje različite vrste knjiga, a ne samo one koje trebamo čitati u školi. Postoje knjiga različitih tema: od kriminalističkih do romantičkih. Ima i znanstvenih knjiga iz kojih možemo saznati sve o onome što nas zanima. Također ima i brojnih zbirka pjesma... ima za svakoga ponešto.

Mislim da bi svima knjige trebale biti prijatelji jer nas mogu puno toga naučiti. Ne smijemo odmah govoriti kako ne volimo knjige, a nismo ni otkrili kakve sve postoje. Mislim da svatko može pronaći nešto za sebe u velikom izboru raznih knjiga te da nam svima knjiga može postati dobar prijatelj.

Dominika Kusanović, 3.a

Knjiga je moj (ne)prijatelj

Knjige nas prate kroz naš cijeli život. Od malih nogu počeli smo s nekakvim pričama koje su nam čitali roditelji iz knjiga najljepšeg izgleda. Birali smo one s najljepšim koricama i slikama unutar njih jer nam nije bilo toliko bitno što se nalazi unutra od riječi. Što smo postajali stariji to se mijenjalo. Danas kad se mladima mog uzrasta spomene knjiga, oni uglavnom pomisle na školske knjige, vjerojatno one iz čijih predmeta imaju lošu ocjenu te ih zato preziru. Rijetki su oni koji će danas, uz ovakvu tehnologiju i pristup svim mogućim filmovima, pročitati neki dobar roman. Knjige nam daju mogućnost mašte, sposobnosti da radnju tog nekog romana sami zamislimo u današnjem ili znanstveno-fantastičnom svijetu. Mi sami stvaramo slike, mi smo redatelji tog filma. Ne samo redatelji, već kostimografi, scenaristi i sve ostalo što se uklapa u izradu filma. Knjige nas potiču na razmišljanje, kreativnost, tjeraju nas da razmislimo o današnjici, o lošim i dobrim stvarima koje nam se svakodnevno događaju. Kad čitamo, mi smo u svome svijetu. Nitko i ništa nam ne može uzeti tu sposobnost stvaranja svog svijeta, stavljanja samih sebe u kožu nekog od likova. Naše su mogućnosti nevjerojatne kad čitamo. Na trenutak se mičemo od stvarnosti, od ovog surovog svijeta i upuštamo se u nešto novo, nešto drugačije, u radnju knjige koju smo sami izabrali i to ne koricama. Najvažnije kod čitanja je to što uvijek izvučemo nekakvu pouku, shvatimo što loše radimo i što je u svijetu zapravo zlo. Dosta se toga može naučiti iz romana, a ne samo iz školskih knjiga. Školske knjige se nekad čine našim neprijateljima, ali nisu. Ja bih ih usporedila sa prijateljima koji će ti iskreno reći ako ti neki komad odjeće ne stoji ili ako se nisi najbolje našminkala. S ovim želim reći da će nam školske knjige reći ono što trebamo i moramo čuti, ne samo što bismo htjeli čuti. Roditelji, koji nam neprestano ponavljaju da se ne vozimo sa strancima ili da pazimo što radimo, su nam nekad dosadni i pomislimo zašto nam ovo stalno govore, ali to je sve dobra namjera. Govore nam ono što moramo čuti, shvatiti i naučiti, kao i knjige. Knjige su divna stvar, bolje od bilo kojeg filma. Knjiga nam je prijatelj, najbolji prijatelj kojeg možemo poželjeti. Pune su savjeta, „racionalne svijesti“. Uvijek će nam reći nešto dobro. Kad bismo im svi dali šansu, shvatili bismo da su knjige svačiji prijatelj. Internet, o kojem su svi ovisni i jednostavno je više nemoguć život bez njega, je zapravo pun zlobnih stvari i ljudi koji nemaju najbolje namjere. Zato su knjige tu, uvijek su tu da nam kažu što trebamo, ali i što želimo čuti. Odlazak u taj naš svijet kad čitamo knjigu je dobar, ali ne predugo.

Marta Mančić, 3.a

Knjiga je moj (ne)prijatelj

Ovo ljeto sam si kupio knjigu koju je napisao američki biznismen Robert Kiyosaki. Upitno je bi li mu karijera bila uspješna da nije dobio kvalitetno obrazovanje od Mikovog oca, kojeg on naziva svojim drugim - „bogatim ocem“.

Knjiga „Što bogati uče svoju djecu, a siromašni i srednja klasa ne“ dugo godina bila je najprodavanija knjiga na području osobnih financija. Robertov biološki otac, kojeg on naziva „siromašnim ocem“ imao je fakultetsko obrazovanje, te je radio za pristojnu plaću, ali je uvijek imao problema sa financijama te nije znao gdje mu novac nestaje i kako ga uvijek malo ima. Njegov „bogati otac“ nije završio ni osmi razred osnovne škole, a bio je jedan od najimućnijih ljudi Hawaiia, zahvaljujući financijskoj pismenosti. Znao je upravljati novcem te je u posjedu imao lanac trgovina, nekoliko restorana i građevinsku tvrtku. Robert je dobio kvalitetno obrazovanje iz razloga jer je mogao uspoređivati savjete „siromašnog“ i „bogatog oca“, te za sebe donositi pravne odluke. Autor ove knjige ne želi reći da je školsko obrazovanje loše, već samo da je zastarjelo, i da ga treba mijenjati. Autora najviše smeta to što u obrazovnom sustavu danas nema predmeta kojim bi se podučavala financijska pismenost, te tvrdi da je to glavni razlog zašto ljudi ne znaju upravljati novcem.

Robert Kiyosaki ne iznosi što se točno treba napraviti kako bi postali bogati, jer knjiga onda ne bi imala smisla, već iznosi primjere kojim je „bogati otac“ podučavao njega i svog sina Mikea, kad su izrazili želju da žele stvarati. On im je omogućio čvrste temelje iz financijske pismenosti. Na svom primjeru vidio sam da se dosta stvari radi krivo, poput štednje novca u bankama, od čega nemamo nikakve koristi. Taj novac bi trebali ulagati u nešto što će nam ga kasnije vraćati.

Knjigu svakako preporučam, jer možemo promijeniti naš stav o novcu i upravljati njime na kvalitetan način.

Mate Perić, 3.a

Knjiga je moj (ne)prijatelj

Kada pričamo o knjizi prvenstveno treba naglasiti da je ona neprocjenjivo blago koje se prenosi stoljećima kroz generacije. Knjiga poput istinskog bisera označava kulturu i povijest nekog naroda, ona je naš identitet. Trebali bismo što više njegovati tradiciju čitanja knjiga i prenositi ih mlađim generacijama. Knjiga utječe na nas kao na osobe, da stvorimo o sebi svojevrsnu moralnu sliku i da nam predoči svijet koji nas okružuje.

Mlađim ljudima, a posebno učenicima u školi, čitanje knjige predstavlja veliki problem. Korijen tog problema leži mnogo dublje. Roditelji bi svojoj djeci od najranijih dana trebali čitati knjige, naravno, prilagođene njihovom uzrastu, kako bi djeca izgubili tu odbojnost prema knjizi. Mislím da bismo u hrvatskom školstvu posebno trebali poraditi na tome da djeca steknu ljubav prema knjizi. Naravno da svaka lektira i knjiga ne može biti zanimljiva i privlačna za čitanje, ali u takvim slučajevima profesori bi trebali poraditi na toj knjizi i kako bi nam je približili i olakšali za čitanje. Današnji najveći neprijatelj knjige je upravo internet. Na internetu danas možete pronaći sve, pa tako i razne varijacije knjiga i njihove sažetke, što je u „neku ruku“ dobro jer nam to olakšava čitanje i razumijevanje knjige, ali u većini slučajeva to bude jedini izvor znanja kod učenika, a to nije dobro.

U prošlom poglavlju sam obrazlagao temu čitanja lektira i ostale obavezne literature koja nam je potrebna da produbimo svoj izvor znanja. Trebali bismo čitati i u slobodno vrijeme i to što više. Knjiga je poput poslastice, kad „malo bolje zaronimo u nju“ otkrivamo jedan potpuno novi svijet. Ona nas nadahnjuje i pruža nam svojevrsni putokaz u stvarnom životu. Ja nastojim primijeniti u stvarnom životu puno fraza i citata, koje sam pročitao iz nekih od knjiga koje su me nadahnule. U teškim situacijama utjehu i smirenje pronalazim u knjigama. Čitanje me opušta i pruža mi snagu za nastavak života i borbu s problemima. Nekad stvarno pomislim da je knjiga moj najbolji prijatelj. Uostalom knjiga nikome ne može nanijeti ništa zloga.

Kao zaključak smatram da je knjiga posljednjih godina dosta zanemarena. Za mene ne postoji ništa ljepše nego osjetiti miris papira pod rukama. Nijedan internet, nikakva tehnologija to ne može zamijeniti. Moramo se pokrenuti i ne smijemo dopustiti da knjiga ode u zaborav. Najvažnije je da našu ljubav prema čitanju prenesemo i na nove generacije kako bi se očuvalo naše „blago“.

Knjiga je moj (ne)prijatelj

Čovjek je svestrano biće. Za razliku od drugih živih stvorova darovan mu je razum i slobodna volja, ili su pak spomenute vrline razvijale evolucijom, no u tu polemiku neću ulaziti. Nadalje, kaže se da je čovjek socijalno biće kojemu su društvo drugih ljudi i osjećaj pripadanja određenoj zajednici neophodni za „normalan“ život. Je li to uistinu tako? Može li čovjek pronalaziti ono čemu teži, primjerice, u knjigama?

Nikada se nisam osjećala izrazito „socijalnom“ osobom, iako sam u određenim trenucima prisiljena biti. Nisam pronašla tu osobu u čijem bih se društvu osjećala bolje ili makar jednako dobro kao u društvu knjige, a ni ne nadam se tome da ću je pronaći. Iskreno, ne bih imala ništa protiv života na pustom otoku s neograničenom zalihom knjiga koje bi bile hrana mom gladnom duhu. Mislim da sam čak zaljubljena u knjige s obzirom da čitajući dobijem sve simptome te nadljudske bolesti. Leptirići u truhu zaplešu salsu, srce tuče u ritmu najdraže pjesme, a glava je u „sedmom nebu“.

Ne sjećam se kako sam naučila čitati, ali znam da od tada nikad nisam prestala. Ponekad me uistinu zabrinjava to koliko volim knjige. Koristeći jezik manje čudnih ljudi, moglo bi se reći da je čitanje moj hobi; mjesto kamo bježim od stresne svakodnevnice koju svi živimo, mjesto gdje gubim i pronalazim sebe, mjesto gdje sam napokon sretna. Čitajući zaboravim da u ruci držim stranice teksta zarobljene među dvjema koricama. Tada ispred mene stoji osoba koja me gleda u oči i prihvaća me onoliko koliko želim biti prihvaćena, voli me onoliko koliko želim biti voljena i vjeruje u mene onoliko koliko ja vjerujem u sebe. U očima kojima me gleda vidim nadu u ljubav, mir i blagostanje, vidim sve što mi treba.

Teško je zamisliti da jedna knjiga, ljudskih ruku djelo, može toliko pružiti ako je znate osjetiti i otvoriti joj vrata svog srca. Knjiga je dokaz da putovanja ne znače samo uzeti kovčeg u ruke i sjesti u avion već i da čitajući putujemo, a one su ulaznica u nove svjetove. Zasiurno, ljudi nikada ne prestanu rasti u osobnom smislu, a knjige nas „zalijevaju“ kako bismo postali najbolja verzija sebe. Da, Knjiga je moj najbolji prijatelj i zaslužuje biti pisana velikim početnim slovom.

Iris Stančić, 3.a

Knjiga je moj (ne)prijatelj

Knjiga je moj prijatelj zato što kroz nju mogu napustiti stvarnost i biti u nekakvom izmišljenom svijetu. Knjige obogaćuju kreativnost, maštu i rječnik. Baš zbog toga ih i čitam.

Dok čitam knjigu, radnju, likove i mjesta zamišljam onako kako se meni sviđa, to kod filmova ne možemo. Zabavljamo se, čitamo i nesvjesno razvijamo maštu. Kao dijete jako sam voljela čitati knjige. Najdraža mi je bila „Dnevnik Pauline P“. Sjećam se kao da je bilo jučer. Navečer, kad bi svi išli spavati, čitala bih knjigu ispod deke s upaljenom malom svjetiljkom. Jedva sam čekala uzeti novi nastavak i čitati ga nakon škole. No, ne volim čitati knjige koje su mi nametnute, nekoliko knjiga koje bih dobila u školi za pročitati mi se ne bi svidjele. Također mi je jako teško pronaći knjigu koju bih pročitala jer sam jako izbirljiva. Mogla bih stajati cijeli dan u knjižnici i čitati sve sažetke sve dok ne nađem onu pravu. Od tema najviše volim ljubavne i pustolovne. Volim čitati romane, ali i knjige poezije. Najdraža spisateljica knjiga poezije mi je Rupi Kauri, koja ima mnogo dubokoumnih, ali i prelijepih djela. Kroz njezina djela sam naučila puno toga vezano uz život i način življenja. Stoga, zahvaljujem joj na tome. Najdraži predmeti u školi su mi hrvatski i engleski jezici, zato što volim književnost. Ne razumijem kako netko ne može voljeti knjige, ako može sanjati dok je budan. Mislim kako je to najbolja stvar kod knjiga. Ljudi se prepuste sebi i svojoj mašti, dok izvan tih utopijskih svjetova vlada surova stvarnost. Svi pronalaze nešto u knjigama, bila to utjeha ili sklonište od stvarnosti. Svi traže nešto idealno za sebe.

Knjiga je moj prijatelj zato što mi je već od rane dobi bila utjeha i sklonište. Mjesto na kojemu sam se osjećala ispunjenom i sretnom. Mjesto na kojem sam razvila nekakva razmišljanja o životu i sebi. Mjesto zbog kojeg sam postala ono što jesam.

Lara Trlin, 3.a

Ovogodišnji MJESEC HRVATSKE KNJIGE obilježili smo našim radovima.

1.a, 2.a. 3.a i 4.a uz pomoć prof. Ljubice Kusanović

